

הלבות ראש השנה בימן תקצ' תקצ'

ביאורים ותוספים

וביאר הגראן קרליץ, שלפי הנעט שמשמעותו מהמשניב (ומהמג'א), אם שהה קצת התקלקלת התקיעה וצרך לתקוע שניית, ואילו לטעט השני אין צrisk, וסיטוט, שאף שמדובר יש להקל בדרכו, מ"מ העולם מודאים להחזר לתקיעת הראשונה על כל קלקל, בדרכו המג'א.

אם אמת נתקל בתקיעת הראשונה ויצא לו קול של שרור, דעת הגראן קרליץ (שכ) שאנו נוחש בזפק.

[משניב ס"ק לה]

תקיעת ראשונה (ובו), **ההם עקרין** (וכו), און בבק' בלוט⁽²⁵⁾.
(25) אמנם בשיעודי צליעל (ס"ק כ) כתוב שאם לא בכוונ התקיעת האחרונה של תשירית שתעללה לחחיתת חשיית, אין דוא' עליה לו, מפני שנחשב בתקע כלא בומה. אכן מבואר בפירושה (אות ח' שכון עליה לו התקיעת, מונני שנפללו כל התקיעות הקודמות [ויתכן עד לחלק שם התקיעת, שיכתב לסדר אחר].

(26) ומימ' לענן לנצח יד חוכה מן התורה, מבואר לקמן (ס"י תקצ' ס"ק ג) שכבר יצא בתקיעות דמיושב (וראה בשפט אמרת ר' ראש והשנה לו, בדיה מ) שכבר שיטשן שני מצעות, ומודאויריתא יוצאים בתקיעות דמיושב, ומודרבנן יש מוצה לשמעו על סדר הכרכות. וראה שית' התערורת תשובה (ח' סי' שעבא), ובספר מקרה קודש (ימים נוראים סי' בא), וראה לעיל (ס"י תקפו ס"ק ב-ו-ז).

(25) אכן לבחילה, כhab האלא' המנון (ס"ק מ) שיש להזיחר שלא לטעתו גם בתקיעות שלאחר הפתפלה, מפני שיש בהן מצעה מודרבנן.

ובן לעניין הפסק בידיבור בשעה התקיעות, כתבו השער ללקמן (ס"י תקצ' סי' ה) והמשניב שם (ס"ק יא) שאון להפסק בין התקיעות דמיושב להקיעות דמיועדה, ובשעת התקיעות דמיושב ודמעומר עצמן ובכircular בשעה"ץ שם (ס"ק יד), שהתגונב הוא מושם שהחוטק במצווה והוא רשייא להיפרד ממש עד עיינימה, אסרו לו להפסיק עד שמיטיב, ולא הזכיר במושג'ב שם את דברי החוי אדם (כל קמא ט"ז) שבtab, ערואה שאון לדבטיק עד שמשים את שלשים הקולות שלאחר ההפילה. וראה מה שכתבנו שם.

[ביהל' ד' מהתעתק]

שכפי-גמ' פ' כטוףין זה אצל זה⁽²⁶⁾ וכו', הקסיד פ'קיעות ש'שתע'ו⁽²⁷⁾.
(26) ואם הוקלו חלשים מוחמת שהלונגינה בביטחון הבנכת שנמעצא בו סגורים וכדו', ממש, או מוחמת שהלונגינה בביטחון הבנכת שנמעצא בו סגורים וכדו', רעת הגראיש קמוצקי (קובץ הלבות ימים נוראים פ'יב הד' כא) שיש להקל, בחרונו דעת הטיז' המנובאת במושג'ב לעיל (ס"י תקפו ס"ק ה) ובביהיל' שם (ס"א ד'יה וא'ם) שאין יצאים בקהל מרוחק וחולש.

(27) אמנם, במשניב לעיל (ס"י תקצ' ס"ק ו-ח) סתום שהרי זה הפסק רק אם בזון השועט לצאת בקהל שאינו ראי.

סימן תקצ'

סדר תפלה מוסף ביחיד

[משניב ס"ק א]

בש' ברחותו וכו', דכבר יצאו בתקיעות דמ'ישב⁽²⁸⁾.
(1) ולכן מ' יכול להתפלל ר'ק תפילה אחת בראש השנה או שחרית או מוסף, כגון רופא שנמעצא במשמרות בית חולים ומפני דוחוק, כתוב בשדיית שבת הלווי (ח' סי' קכו') שבחדאי עדר' שיתפלל מוסף. כיון שבתפילה המוסף כללות שב הברכות של תפילה שחרית אלא שיש בה תוספת של מלכות זכרונות ושופרות.

(2) ואף שאין לנער בתקוע, כתוב הק' ה' ה'ים (ס"ק ו) שמי' המנג' הוא לעשו לו איזה תרעה ומילא הוא יבין שטרעה ויזהר לעשות כהogn.

[משניב ס"ק לו]

בן קק'זה לשבעים⁽²⁹⁾.

(19) אמנם, לענן כי שבעת התקיעות מכמה בני אדם, ומכע מהאהר חריטה לפניו שבעם שבטים מהשנין, כתוב בשועי לעיל (ס"י תקוף ס"ב) שיש אמרדים שלא יצא, והעיר בבי'יל (שם ד'יה ויש אמרדים) מודע כאן סתום להחמיר ולא החדר שהוא ר'ק דעת יש אמרדים, שישראשונים שחולקים. וברב, שיטכן שלבי השועם כמנה תקיעות מכמה בני אדם, שהחפה הוא ר'ק על ידי שימוש הדבר כל יותר, ויביא והוסיף שעד זה והפרה.

[משניב ס"ק לב]

זה השניה קמ'א הפסק⁽³⁰⁾.

(20) ומוי שהחhil להקען חריטה והפסק לאחר שלשה טורומיין ושוב עשה חריטה רירות, כתוב בחיה אדרס (כלל קמ'ב סי'ב) שיש להושך לדעת רשי' (המודעת בס"ג) שיוצא בה ד'י תרעה וכן בחב' במשניב לעיל (ס"ק ג) שכבד עבריך יצא, ובמ' כן כשמריע שוב דרי' והרורה אחר חריטה ומוחשב הפסק בסדר התקיעות. מאירך, הדעת תורה (באנו) כתוב שכון שבתקיעות שבחקיקת שופר צרך כוונה לצאת בתקיעת, אם כן כאן שרבבה מתחילה לעשות ט' כחוות ולא רצה לצאת כי כחוות, לא יצא, וחוזף, שבמ' המשן של ראש דונה שתקיעות אין אל מדרבן, ובמ' מוגמות דרבנן בזון השדרין שיאין צריכות בזון, יצא ידי חוכה בהרעה והרואה והשבת השינוי להפסק. ובארחות חיים (ס'פ'ינק) כתוב בשם הדורת קרש, שכון השינוי ל' כונה מפורשת שלא לצאת בזון מ' טרומין, מועל הדבר אף בדרבן שלא יצא בה, הנל' כן אף בזון השני אינה זפק.

כאן, בספר מקרה קודש (ימים נוראים סי' יח) כתוב, שכן' שבשעת שמייעת כל בח' בזון התוקע והשומע ל'באת' ד'י חוכה, מוחשב הרבר כבונה לצאת בזון ויצאו ידי חוכה לדעת רשי', אך על פי שלא רצ' לצאת את כל החריטה בתורה כז'ו. ובמושית מנתת יצחק (ח' סי' לח' אות א) כתוב, שאף אם אינה כשרה להרודה, מים יש להחמיר לכתולילה שרווא מפסקה, כדי הרעה כאנ' שתקיעת כמנתעך מפסקה את הסדר, וכן דעת הגראי' ווקעינסיק (לה' ארכ' ישראל) והגיריש אלישיב (אשר מוביירם, בשם מוריים את התקע במקום שמייקר הרין אין עירך להחזרו).

[משניב ס"ק לג]

במ' מ' עפק ו'כ'ו'ז.

(21) ומוי שיטה בתחילת הסדר ותקע התקיעת פעם'ים, כתוב הלבוש (ס"ח) שב התקיעת השניה לא היהנה כמנתעך, אין חיסרון בתקיעות, שכן' השניה שלח' ל' לתקיעת, וכן נקי' הנושאי או ערבך (הלייה' שלמה ראש השנה פ'ב ארחות הלהבה הע' 38).

[משניב ס"ק לו]

ומפקח לתקע' ש'ג'ו', ג'ק'ש בכל לתקיעת אק'ת⁽³¹⁾.

(22) משמע שהלעט שאמינה נחשבת הפסק הוא מושם שמלטינ' את התקיעת השניה לאשונה ונחשבת היא בהמשך התקיעת הראשונה, כשם שכח' לענן מי שמוסיף שבר בתרן כדי נשימה עראה ראש ובגמ'א סי' יא). אמנם, דעת הרשות' אויעבר (הלבות שלמה ראש השנה פ'ב סי' ח) והגראן קרליץ (חווט שם ראש השנה פ'ד סי' ו) שאין חקל שיאנו ראי נחשב כהפסק, מהות שזו הטעון והחובן לתקע כרין, וכח' הגיר' אברהם גורבי' (כול' תורה חוברת ט' ע' קמ') שיתבן שהטעון שלא הוכיר המשניב סבראו והוא מופיע שכחחו ותקע בלו' הפסק אלא באוונה נשימה, יתרון שיש חיסרון בקר' שאון לתקיעת השניה התחלה מפני שהיא המשך התקיעת הראשונה, ועל כן כתוב שם'ים אין כאן חיסרון מפני שהכל בתקיעת אוראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק מ)

השלכות ראש השנה סימן תקצ' תקאו

ראשונה: ח ^{אם הפסיק בתרעה} (ל) בין פקיעה לשברים או שפהפיק בשברים (לא) בין תרעה לפקיעה, (לב) בין אם הנייע שני תרעות זו אחר זו, או שתקע אחר התרעה פקיעה (ט) ^{במתחיק שלא לשם פקיעה והפסיק בה בין תרעה לפקיעה, או לאחר שתקע שלשה שברים} (לו) ^{שם ותקיעת ואסרכך פקע שברים אחרים ואפלו שבר אחר, ככל אלו קור הפסיק והפסיק גם} (לה) ^{הקיימה ראשונה: ט אם פקע שני פש"ת או שני פש"ת או שני פרות בהן ובעה בשלישי, אינו אריך להן אלא לאחרון שעה בו. ט אם פקע בצד (לו) ברוב של בשופר (לו) לא יבא: הגה נאchar שהתקע אולם השלח צבור פסוק (יב) [ז] אשרי הגם יודעי הדרעה ואשרי ומוחורי הפסוף למיטמו:}

תקצא סדר תפלה מוסף ביחיד, ובו ח' סעיפים:
א (א) יתפללו האכזר בלחש תפלה מוסף פשע ברבות, יושליך-אכזר יתפלל נכ-יבן עפיקם בלחש:

שערית תשובה

ר' ב' בפדר סקארס ג'יל ול' לי'ב באיד' בשם מט'ב. יסורה נזקים לו:

בתקופה זאת, ודע, רכל היה אפלוט בஸטרט'ו ונאך שומר בערך שקרים הוא מclin קפרואה פיש לו לתקא. מאז'כ בשעווה בתוויה קומם כשרים או ב' פרהועה זו אמר זה לא בזאת, והיה שם שבעי ביטחון מה של צויר דמי קפס. עין ספין תקפה סיב. ועם עעה תקניות דאמר ספלה אין פה כלום, רק במשיב ומעד הפני בן, עין טין זמא: (ו) גראבן. וסיפון: פן פאנץ גראבן זה: (יכ) אשרי. וכך אראן בחב' פניאמר אשרי קען עד פרום קענען:

באור הלכה

* או שהפסיק בקבירים בין פורעה למלך עשו. אין במקשנה ברורה דקמ' אפריסרין, והוא מפוגג. לשארם אפרודזון עתובי דברין קאי אם אפסדרית, וכןן שאל שברים לסיר קדשו נטגהעה ואשונה, דברין שחשש טבילה בשבטים-פורעה דברין שכך קני הפסיק עליין כי שאלים: * בקמץ פקס שאלא לא שם פקחנה וכרכ'. אין משלחה ברורה מה שפטבנבו בשם פגאן טבבים. אבל מוקם לכתחלה בזאדי טוב לחוש לזרעת הפסכה. וילךן גראן גראן בקדום שפטבד-הנולית הנקוין זה אובל הוהו), שלא תקחוו בקיינענותם גראן עד שאקרו בארכון.adam לא בן לא ישמע על העדרו. דרכ' שאין מטהבקן ולשם מצה' ואין ברכזונו כלל לא בפוגג. אבל מוקם לו זרעת סמסרבן אפללו שלם ממתעסק הפסיד הקיעויה שפְּלַעַל (ח'א): * שתק ותפסק מלכלי. אין במקשנה ברורה דענו בשתי נישותם. כן מזכה קריין' דברין בז' נבג' בפוגג. ענו שם. מתייחס על בפרשה שפרש אונפו אמר:

לשבטים. וכן יש מבדיל סקירה שאנו מחייבים במקליה זו, ומשועשן פרוצה מתחילה בו בקהל ארוך ונראה שמתולו בזין שברים, גם זה לא שפיר עברי: (לב) וכן אם היריע שמי תריעות זו אחר זו. אך שפה יפה מונא, מכל מקום בין שקר גם מראת קבשות,תו נשנה פגעה רקען רקען⁽²⁰⁾. ויזה קשוף בזיכם.adam עצמן בشيخה אשה פגעה אריקא, ובדלקת לאזין שברים: (לא) במחטף וברוי⁽²¹⁾, ומגן-ארקם מעדור ריש לנקל כזו ומהטעק לא משוב מקעה כלל, וכי לה אבלו שמען קול אפר בזינם, דלא שיש בהפתק עליידי זה: (לר) שתק ותבקש וכו'. כיון שشيخה נשפי יושמות, adam קהה בشيخה אשת נחשב כאח ובר, דהרי בכל להוציא בקהה שברים. קדרעליל בפשער ג. והוא כדי אין קול עליה פה ומוחיל לתיקע שנית. גותה כתה בכל לבקעה אסתה⁽²²⁾ (אה/orויטן): (לה) בקעה ראשונה. ואם כבר מצעם גם בקעה אסורה, אולי בקעה צולה לו במקום בקעה ראנטה⁽²³⁾ ואומר ממש ואילך על הסדר. ואם לא נוצר עד שעומד בסיכון אהו, בגין שעומד בחת"נ וגוכר שטעה בתמ"ר, זומר כל כסינו ואטריך חזיר ותוקע פשעת פעם אמתה. ואף-על-גב שפה יפה באMISS שפיטן רMSG'ת בקבוקות אחותין אין בקבוקם, גין שבלב בבא בפי עצמו לא קינה קפק בקבוקות אחרות. ורע עוז. ובכל זה אפלוי מצעם במקיעות דמייבש ברוך ליהו, ולא נאמר דנסוף על מקיעות רקספה, דכון שברך על אלו צרכ לישון כהן, גם בתקיעות הקצפדר אריך לגור זדים עקרבי⁽²⁴⁾, אבל אם טעה בתקיעות שאמר כתפלה אין קה בלחום⁽²⁵⁾ [מ"א וש"א]: ט (לו) לא יא. דקמ"ב "קצפדר שודר פרודאה", ובקלו קנייל קראזה למיר גורן העברתו, בלומר בזין תמונה גודלו שהאל מعتبرו מחייבים בראשו כי ארך לתיקע בו, דהינו במקום קקצ'ר ח'א שם הר'י

א (א) יונפללו האבור וכרי פשע ברכותיו. לאפוקו מאייה פוקטום שפוגרין עפלולש לא יתפלול רוק שבע ברכות קמ' בשחרית. מקום שמנגעין שההנול מתפלל אין השילוח אבור בשוה והשליח אבור פוגע ונעט. (ב) אסוך לשונן באמאז ולגאנר בגין דברי גיאזון בתמונות דיבנישן(ב). נאף והרישב"א בסוכה), רומי רמו ידכבר: "מן חמץ גראתי יה":

שער הארץ

לכ"ע שבירך אפרת הוא ענין קדש, והקס פירוי שפחה בכם אפרת. ולענין דגש תירור גזרו רבינו תפנגן-אברהם קסטורי'קון אין י"א בפה שכתב: אבל הכל נצחים במקצת אחות גפליה הבלתי לרוץ' כלש', אבל שטחט בפער' ג', ורק בפער' איזה דבר נדרין וזה הוא במלשנ'ת', ובאן בלא פירוי שפחה בשארים בגונן ועה קלקול בש呼吸 של קריעת בשריתת אלא נזהה בוגרתו שטטה. דבוקל מנא דען צוסל קוויסין שבר אדור אפר דההו בענינה, ובפעין, ואט קלקול מה שהחלה בשחרתל של קריעת בשריתת אלא נזהה בוגרתו שטטה. לאו דעם מריש טלא הפסיק בין עשיינו שכבים ובין תורעה אלא שחתול לקריעת בתקיפה חתת. ובאן ללכל מטה שעסוקין ?בריע ולא שביבין לו פסקין, אבל דעם מריש טלא הפסיק בין עשיינו שכבים ובין תורעה אלא שחתול לקריעת בתקיפה חתת.

הַלְבּוֹת רָאשׁ הַשָּׁנָה סִימֵן תְּקִצָּא

ב ב' המנגה פשות בבל בני ספָּרֶד (ב) שאין מוגירין פסוקי קרבן מיסף כלל: הנה והמנגה בפסחות באשכטן בכבגילהות אלו לופר פסוקי מוסף ראש-כפנה, (ב) ואין אומרים פסוקי מוסף ראש-יחדש [ג] אלא אומרים מלבד עלות כתובש ומתקפה ועתת הפטמיד ומתקפה וכו', (ד) יתני שערדים לכפר וטעני טמידים בהלכתן טויה, (ה) ואומרים אם-יבן [ה] [ג] מושפִּי יום קזרון (ר' סוף ר' ובראשו זוחם וכלהב): ג' צדיק לופר את מוספי יום קזרון, פְּנֵי לבלל גם מוסף ראש-יחדש. [ז] (ו) וגם [ג] מוסם שני יאמר את מוספי: ד' (ז) אומרים עשרה פסוקים של כתובות, פלכיות ועשרות של זכרונות ועשרות של שופרות בבל ברורה, שlishה מהם של תורה, שילשה של פה, אס' רשותם, פלשתה של נביים (ט) ואחד של (ג) תורה. ואם רצה להוציא על אלו עשרה, רשאי: (מדה, אס' לא הבהיר בטהום פסוק) ו' רק אפר עבירותך בתוכך אמרו, (ג) (יא) ?א' (טחו): ה' אין אומרים פסוק במלויות בזבזנות ולא בשופרות של פרענות של ישראל, י' אין אומרים פסוק זכרונות של ייחוד: ו' ו' יש קוראים גדר על מה שפתקים להשלימים פסוקי שופרות בפסוק י' קלים שמתחכם' שאין מפער בו שופר לא אל-חצאות; ו' והן ז' וקרא' ש' (ו' קרא' ז' להגמ' סמאנ'ב: ז' יוצקוזית יא' קח סיום לזרען תיכר'). ק' היא

פאר חיטוב

(ט) מוספי. אע"ג שהרבי קובב קומץ ס"ג, בפ"ז פק"א פון לזרוידט
דאך לא מביאנו שאקורים נוכחות יאנדר מוקשי. וע"מ. ואם גמר ב' יומן
השני מיטחן, א"צ לחודש, נאכ"ת ח"א פינן מו' חילך"ח ח' שב' סיון רוכב.
עד-הארון: (ט) תקופה. ואם השלים בקביא א"א, מ"א. וען דיארכון: (ט) א"א.
ונעפלו לבכתה רישיון שלא לויר שם פסוק, אבל אם הפתול פסקין שי-אריך
ולומר פל"ם, ומימ' ג"ל דהאיידן שראוי עליות קורבה וצ"ל בל"ם קמ"ש פג'י
הפטלה ערבית וילן כהוב וריכא לדראבה, מ"א. וצ"ל זקן פותח בדרכו
הקשה, זכן גאנדר צ"י צבידר בקביאים, ש"ג, כה"ג: (ט) זטקב. והשוו

Եշեհ בְּרוֹלָה

אך עילוב בדבוח שפדי היה רשות הרא העקר, שמנין בו למדודם. אפלו קרי אוקרים מושקפי (ט) כדי פלא לנטוליה בטה. (ו) וגידיבר אס אפר מירז'ין אין צרך להזון, אכל בוטר ראשין אס אפר מרז'ין טעה נבר. קנד ערונה ד (ז) אומרים "מושר" חווון: פסוקים של "הקלו אל בְּקָרְשׁוּ", וכינגד ערונה דבירות, וכינגד ערונה דשורה מאקוות שבקום נבנין הולם [גמרא]: (ח) מלכיותן לקלבל עליון מלכות שמיטין¹, וחרכנות שעילדיינה עצלה ובוננו ואמ' השלים בקביא, נצאי (שם): (ט) רק אמר ובתורתך וכור, לשון זה לאו נזקנא, (ו) רוזה לופר, שאמר בתקובות קתרינה, וכינה נזחشب כאלו הקידר אונען קפוקים בפיו: (א) נא. ען. בפמגנן אברהם דזקאנ דיעבדו. אכל לכתחלה יש לזרר למור קלם. עוד פטב, צדריך לומר פסיכון יונן פנרב בדרכיו גדרשׂ. יונן נאמר ערידי אבריך סבאייס: ז (ט) קישחה וכור, דרשו יצקן גס'ין (ט) אין אשו בקהל, ומכל מקום נא בא ברוצח, דאן זהה משנה מס' (ט) ונש אוקרים קראנקא, יונר טוב לזרר מה דאסטר, "לזרין של יעקב", בכתפה בעין לרופשי טפיי כל מה דאסטר,

אם לא שמעי הפקיעין זם כיש, יתנוו ווּתְקַעֵן) אשר המקפה אות'
סימון שעה זו: ב' (ב') שאון מ'כדרין וכ'ו'. שאן לוטר פסקין מוקף
אללא בשבה ור'אש-הארץ, דרבני בהו ולא אמר לסתמי, אבל בשאר
מושרים ר'לא ר'ילוי בור אמר לסתמי, נראה אין מ'כדרין אונן אללא
אומרים 'קחתו בחרוץ', וכ'ו': (ג') אין אומרים פסקין מוסף
רא'ש-הארץ. ואפל'ו (ד') בפ'ך אצל פרישיות הקרכנות אין אומרים
אותו. (ה') והעתם בכל זו, כדי שלא אמרו יוס שני דרא'ש-הארץ
עקר קמ' בשאר ר'אש-הארץ ובאמת אינדרן, דח'ר'ש אליל' גולם
איינו מ'כדרן; ועוד טעם, שלא לחת ליום זה מעלה מצד שהו
רא'ש-הארץ, שערני נט' לו מצלחה גדרולה קה' מצד ר'אש-הארץנה,
ורא'ש-הארץ נכלל במתה שאומרים ז'ק'רין דקאי גם על ר'אש-הארץ,
ובחייב י'בים הפקאה נ'זו ר'אש-השנה ש'הארץ מוקפה בו:
(ד') יושני שעירים ל'כבר. הנה פשיטר שהוא ל'חטא ושהעדר
של ר'אש-הארץ: (ה') אין אומרים פס'ין 'מ'ס'ין יום ח'ר'ן.
לכלל גם ר'אש-הארץ. וארכ'ל-גב' ש'המ'כבר' שב' זה בעצמו בעשי'
ב'. (ו') בקבועה קרמ'יה פה להוציאנו, ר'אן למן הנור שאומרים
הפסוקים יאמ'ר מושפי: ג' (ו') וגם ב'יהם שמי וכ'ו'. רוצה לו מה,

שער הצעין

הלוות ראש נשנה סימן תקצא

ביאורים ומוספים

תקפב ס"ק כג) בעניין זה.

ומי שטעה ודייג בchapitel המוסף את אחת מהברכות של מלכיות וכורנות ושופרות, דעת הגר"פ שיענרג (קובץ המועדים ע"מ תותס) שאינו יכול להשליך בתפילה המנוחה, כי כשהשׁבָעו ח'יל את סדר הברכות של מלכיות וכורנות ושופרות קבעו ואת דזקא בתפילה מוסף. וגם היה לחזור ולהתפלל מוסך, כי לא יצא ידי חובה תפילה זו כשוחיר בה את הברכות הניל. ובמו כן מהטעם האמור, אם תעזה ואמר ברכות אלו בתפילה שחורת לא יצא ידי חובה.

ומי שכח בתפילה המוסף בראש השמה שחל בשבת להזכיר בברכה האמצעית את השבת, ונזכר קודם שערker גוליא, דעת הגרש"ז אוירברך (להלן שלמה הראש פ"א סי' ז) שציריך לחזור לאחר הברכה ואחתחרתנו, והסתפק (שם דבר הלכהאות יט) אם חייב לחזכיר שוב את פסוקי המלכיות.

[משנ"ב ס"ק ט]
ואם השלים בנגביה, צ"א".

ז) ואף אם השלים בפסק מהכטובים, כתוב העורך השלחן (ס"ט) שיצא [צריך לומר שמה שמצויר בגמ' (ראש השמה לב, ב) שאם השלים בנבניה יצא, הוא לאו רוקע].

[משנ"ב ס"ק יא]
עין פג"ז-אברהם רודוקא דיעברו.

8) וכן זה בשלא התחליל לומר אפילו פסק אחד, אך אם התחליל ואמר פסק אחד, כתוב המג"א (ס"ק ז) שציריך לנمر און כולם, שעל ידי שאמר פסק אחד גילה בראותו שאינו רוצה למלול הכל במה שאמר יזרותר כתוב לאמר' ובידייעבד אם הוכיר רק ז' פסוקים אחד מהתורה ואחר מהביבאים ואחר מהכטובים, כתבו השוער הרב (ס"ז) ומדעת תורה (ס"ע ד דיה מהו) ובערוך השלחן (ס"ע ט) שיצא, אמנם במתה אפרים (ס"ט) כתוב, שאם אמר רק פסק אחד מהסדרה, ציריך לחזור ולומר גם השני פסוקים שדרילג מאותו הסדר, ובאלף למיטה (ס"ק ה) דין אם מעכב בדייעד ונשרר בע"ע.

[משנ"ב ס"ק יב]
רכבתפהה בעניין לפירוש טפיו.

9) ובטענו הדבר שיש לומר רק לרועו תוכור, אף על פי שהלשון לרועו של יעקב יותר ברורה, הובא במנגיה בשווית הריב"ש (ס"י לת) שמנ"ם אין כדי לומר זאת בנוסחה הברכה, כיון שהיא נראת זולות ביצחק שוכתו לבדה אינה מספקת ללא צירוף זכות יעקב, ועוד, ביוון שיש מעלה לנמר את הברכות בלשון שיש בה חידוש [במונא בט"ז (ס"י קס"ז ס"ק ז) לעניין ברכת המוציאין], ובמו שמצויר במנ"ם (ברמת ג' א) שمبرכותו של אדם ניכר אם תלמיד חכם הוא, לכן עירף לומר רק לרועו של יצחק, שנוסח זה בכלל החידוש האמור שדזקא ורע יעקב נחשב זרעו של יצחק. אבן, בארחות חיים (ספרינקא) מובא שלפי מה שכתב הט"ז (ס"י תקפב סוף ס"ק ב) שבימי הדין יש לדזק יותר לומר לשון מבורר, יש לפקפק בסברא העשיה המובאת בריב"ש.

[משנ"ב ס"ק א]

התקיעות דמיישב, יתנו ויתגניעו).

3) ומרי שלא שמע תקיעות דמיישב והגיע לבית הכנסת לתפילה הלחש ובאוות מקומות נוהגים לתקוע באמצעות תפילה הלחש, האם מותר לו לברך באמצעות תפילה הלחש קום שיתקעו או שאור לו לעשות כן מחמת שברכה זו נחשבת הפסק באמצעות תפילה, כתוב בשווית שבת הלו (ח"ט סי' קל, וח"י סי' קה) שכן שהוא מקיים עכשו את מצות תקיעת שופר והוא מקומו של עשיית המשואה באמצעות התפילה [ולוחמים בז'. אם כן כשב שקיים המשואהינו נחשב הפסק אך גם הברכה על המשואה אינה נחשבת הפסק, אך סימן (בח"י שם) שעל אף שברך הרין, מימ' הוא יען לשואל לבונן שלא לצאת בתקיעות שתוקעים בלחש, ורק אחר כך בשגועו לתקיעות שבחוות דש"ץ יoonן לצאת וברך קורם שמיעת הדתיקעות וראה מה שבתבנו לעיל (ס"י תקפט הע' 18).

[משנ"ב ס"ק ג]

ובתיב' יבולם הפסא'ו).

4) ונראה שבוחנתו לכתחוב יתקע בחדרש שופר בכסה ליום חגנו, שעליו דורשת הגם' (ראש השנה ח, א) אייהוdag שהחדרש מתכסה בו הרו זה ראש השנה (שערוי ימים טראים ע"מ קלד הע' פ). וכן מובא בעורך השלחן (ס"ה) שאין מחייב לדהייא את קרבותן מוסך ראש חדש מפני שכחובו 'בכסה ליום חגנו', שהחדרש יהיה ממושה.

[שענ"ז ס"ק ה]

קמאנ"ב ר"א פ"ג לא נקיי ולא אפרו).

5) וכבראו זו נמצוא בכמה שכחוב הרמ"א לעיל (ס"י רצח ס"ד) לעניין מי שבתפילה מוסך של שבת אמר רק יונעשה לפחות את חובותינו בתמידו הימים וברבנן מוסך, שציאו אפילו לא הוביר כלל את הנוסח של ברכת מוסך.

[משנ"ב ס"ק ח]

לקבל עליו מלכות שמיים).

6) ובשם הנר"ח סולאוץיך מובא (תשובה והנגנות ח"ב סי' ער, ספר זברון אש תניד עמי תקמג) שאמירות מלכיות זכרונות תמידו זכרונות אינה בבחינת הובת הזוכה בלבד של עניינים אלו, אלא זו הזוכה וקריאת שם של עצם קדושת הימים, ובמו שפסח תוארו הגד המצות וסוכות תוארו חג הסוכות, כך ראש השנה מווהתו ושמו זה יומן מלכיות זכרונות ושופרות [ולכן מובא בשם (אשר תמיד עמי תקמג) שאם דילג על אלוקינו ואלוקוי אבותיהם מלך על כל הארץ] וכור וכו' וכן בחותמה שכח לומר מלך על כל הארץ, ורק סימן 'טקדש ישראל ווות הזכרון', לא יצא ידי חובה דין במוסך זה בשחרות, כיון שנחגג טלא הוביר את ענם הימים. והוא שלא כמו שכחוב השערתי תשובה (ס"י תקפב ס"ק ד) שרק במוסך אפשר שלא יציא. ושדעת האבודדים שאף במוסך אין חובה לחזכיר מלך' בחותימתה]. וראה מה שבתבנו לעיל (ס"י

